

skal gøre dette Resultat til et godt Resultat. Thi det afhænger ikke af, hvad man skriver i en Betænkning eller et Lovforslag, men det afhænger af den Minister, som tør tage Ledelsen af denne Sag; og som tør paatrykke den sit Stempel af Dygtighed. Og jeg har den Tillid til den højtærede Minister — det skal jeg sige ham ganske aabent —, at jeg tror, at han vil kunne gøre dette, selv om det Lovforslag, der nu er fremsat, og som maaske bliver bragt til Ende i denne Rigsdags-samling, har sine Mangler. Jeg har den Tillid til den højtærede Minister, at han vil forstaa at afhjælpe disse Mangler; det er det, de Herrer Ministre fra 1903 og op efter ikke har været i Stand til med den hidtidige Lov om Statsbanedriftens Ordning.

Jeg skal gøre nogle Bemærkninger endnu til Statsbaneudvalget af 1911. Det blev nedsat paa Grundlag af Anklager imod Generaldirektionen for manglende Økonomi og manglende forretningsmæssig Ledelse, og Undersøgelsesdomstolen nedsattes paa en for Generaldirektionen saa ydmygende Maade som vel muligt. Som Bevis herpaa skal jeg anføre, hvad den nuværende højtærede Trafikminister selv udtalte i sin Fremsættelsestale i Folketinget den 26. Januar; det staar Sp. 2793. Den højtærede Minister udtalte: „Den Opgave, der blev stillet Udvalget, var at foretage en Overvejelse af en mere hensigtsmæssig Ordning af Statsbanernes Styrelsesform og Drift, end der der for Øjeblikket fandtes; og at det i Ministeriet og Udvalget har været Meningen at trænge til Bunds i Sagen, fremgaar med stor Tydelighed bl. a. deraf, at man ikke blot meddelte Statsbanernes Generaldirektion, at der tilkom Udvalget Myndighed til at begære sig meddelt alle fornødne Oplysninger, men at man paa-lagde Generaldirektionen at meddele Tjenestemændene, at man maatte anse det for ønskeligt, at hver især af disse, der mente at kunne meddele Oplysninger af Interesse for Sagen, henvendte sig direkte til Udvalget“. Jeg tror ikke, at man paa nogen mere saarende, nogen mere uheldig og nogen mere usmagelig Maade kunde have givet Statsbaneudvalget af 1911 den Opgave, som det havde faaet. Enhver kan jo tænke sig til, hvad Iver der vilde være mellem Tjenestemændene i vore misfor-nøjede Tider for at rende Udvalget paa Dørene for at meddele Oplysninger. Under-søgelsen resulterede i en Betænkning, hvoraf det fremgaar, at trods ihærdig Søgen er der intet reelt Grundlag tilvejebragt for at opretholde Sigtelserne mod Generaldirek-

tionen. Herefter maa Statsbaneadministra-tionen anses for frikendt for de Sigtelser, der i sin Tid rettedes imod den, og havde vel egentlig Krav paa nogen Oprensning. Det er den næste Henvendelse, jeg retter personlig til den højtærede Minister, om han ikke vil finde det formaalistjenugt og værdigt for Staten under en eller anden Form at meddele Generaldirektionen nogen Erstatning for den Tort, som er overgaaet den og overgaaet den med saa stor Uret.

Med Hensyn til Værdifuldheden af Statsbaneudvalgets Betænkning faar man et tydeligt Indtryk ved at sammenholde den med Generaldirektionens Erklæring, der er ret sønderlemmende, det skal jeg love for; at den er holdt i en noget skarp Tone, maa man finde sig i, det kunde ikke være andet. Skønt det ikke er paakrævet af Omstændighederne, konkluderer Statsbane-udvalget dog i et Forslag til en Omord-ning af Statsbanernes Styrelse, et Forslag, som trods al Veghed og Løshed ikke paa et eneste Punkt giver Statsbaneadministra-tionen de frie Hænder, som er Forudsæt-ningen for en forretningsmæssig Ledelse. Man vil erindre, at den Opgave, der blev givet, var at efterse Statsbanernes Økonomi og deres forretningsmæssige Ledelse. Men jeg spørger: Hvor er der i det af Stats-baneudvalget forelagte Forslag givet An-visning paa eller Midler til at faa frie Hænder, saaledes at man kan frembringe et bedre Resultat? Jeg maa her vende til-bage til den samme Tanke, jeg udtalte før, at det er den højtærede Ministers Sag at frembringe disse Resultater, hvis der skal komme gode Resultater ud af Forslaget. De kommer ikke af sig selv, og der er en Hovedgrund til, at Ministerens Dygtighed maa lægges i Vægtskaalen for at frembringe gode Resultater, og det er den, at det første, der maa ske, og det, der nødvendigvis maa ske, hvis der skal komme Selvstændighed i Statsbaneadministrationen, er, at den, saa-vidt muligt, frigøres for Rigsdagens Tryk. Det er den Magtudfoldelse, Rigsdagen har vidst at anvende overfor Generaldirektionen og Statsbanerne i det hele taget, den Ind-flydelse, Rigsdagen har haft paa alle mulige Forhold, Takstansættelserne, Lønningerne, nye Router, Overtagelsen af drifts-umulige Statsbanegrene, det er alt det, der gør, at det ikke har været muligt at frembringe noget virkelig godt Resultat, og førend der heri gøres Ændring, vil man ikke kunne vente noget godt Resultat.

Udvalgets Forslag danner Grundlaget for Lovforslaget, dog med nogle Forbed-ringer, der vistnok skyldes Generaldirek-